

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni baloldali párt közlönye.

Megjelen hetenként ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:

Órhaszobos peritörés 5 kr. Nagyobb terjedelmű, mint szűz... Bélyegdíj: minden beiratásért külön...

Nyit-tér-en megjelölt közlöny... Név- vagy bérmentelen bejelent... íratok nem vetnek tekintetbe...

Az érzékeny miniszter.

Nincs valami idősebb a világban, mint mikor oly egyén... érzékenykedik.

Pedig van nekünk egy ily miniszterünk, aki a leggyermekesebb érzékenységgel áll elő...

E miniszter igazságszeretetéről a legméltóbb tanúbizonyságot tehet... E miniszter igazságszeretetéről...

Ismeritek talán nevét? Tóth Vilmos.

A belügyminiszter érzékenykedését már akkor kezdte el, midőn a választási törvényjavaslatot a képviselőház... A belügyminiszter érzékenykedését...

Látni való, hogy a belügyér okoskodása a leggyermekesebb.

Ő tehát bevallja, hogy nem az ország boldogságára törekedett... A belügyér okoskodása a leggyermekesebb.

Köszönjük szépen a felvilágosítást édes belügyér ur. de már az ilyen érvek előtt csak Nógrádmegyében szoktak meghajolni.

Nem régen is, midőn a fővárosok rendezéséről szóló tjavaslat napvilágra került... A fővárosok rendezéséről szóló tjavaslat napvilágra került.

TÁRCZA.

Az osztrák nemzeti bank pinczéi.

JÓKAI MÓRTÓL.

Legújabb regényemben a bécsi nemzeti bank és az osztrák nemzeti bank... A legújabb regényemben a bécsi nemzeti bank és az osztrák nemzeti bank...

Több is történt. A belügyminiszter maga is fogadott el oly módosítást... Több is történt. A belügyminiszter maga is fogadott el oly módosítást...

S mi következik ebből? A belügyérnek vissza kell lépni, ha szavának ura akar maradni... S mi következik ebből? A belügyérnek vissza kell lépni, ha szavának ura akar maradni...

S mi óhajtjuk, hogy az az érzékeny miniszter valahára már váltsa be szavát.

Tizsa Kálmán és Csernatonai közt történt szakadásról híreket röptettek... Tizsa Kálmán és Csernatonai közt történt szakadásról híreket röptettek...

Az osztrák nemzeti bank által ígért milliók mégis csak a papíron vannak... Az osztrák nemzeti bank által ígért milliók mégis csak a papíron vannak...

Képviselőválasztás. A bakai kerületben (Zalamegye) Királyi Pál, Abrudbányán Pogány Károly választottak... Képviselőválasztás. A bakai kerületben (Zalamegye) Királyi Pál, Abrudbányán Pogány Károly választottak...

A kolozsvári egyetemnél alapítottak: K. Papp Miklós (200 ft.) dr. Mainzer Antal (400 ft.) Kibédi Bissini Domokos (200 ft.)... A kolozsvári egyetemnél alapítottak: K. Papp Miklós (200 ft.) dr. Mainzer Antal (400 ft.) Kibédi Bissini Domokos (200 ft.)...

Magyarország kormányelnökét, gr. Lónyai Menyhértet — mint pesti háztulajdonost — az ottani hatóság másokkal együtt 50 ft. pénzbírságra büntette... Magyarország kormányelnökét, gr. Lónyai Menyhértet — mint pesti háztulajdonost — az ottani hatóság másokkal együtt 50 ft. pénzbírságra büntette...

A főváros kereskedői körében igen nagy az izgatottság az osztrák bank mostoha bánásánál... A főváros kereskedői körében igen nagy az izgatottság az osztrák bank mostoha bánásánál...

A horvát ügyben kiküldött magyar bizottság tegnapelőtt Lónyainál érkezett; a hangulatból ítélve, a horvátok követelési nem teljesítettek.

Kuriózum. A fővárosi ház tegnapi gyűlésén elnökösztől, jegyzősztől voltak — izzenhanat.

Deák Ferenc szelleme kísért. A főváros magyarosodásának, — mint tudjuk — Deák Ferenc legnagyobb ellensége, úgy hogy e tekintetben magyar érzelmű pártbeliek sincsenek vele egy nézetben.

Mind ezek dacára — úgy látszik — Deák szelleme szélesebb körben is kezd kísértetni. A képviselőház központi bizottsága nem mondja ki, hogy a fővárosban a tanácskozási

nyelv magyar legyen. Csak azt fogadta el, hogy az ügykezelési nyelv magyar.

De ez által meg volna engedve, hogy azon idegenek, kik itt uemzetünk zírójából meghívták, s még nyelvtanulást sem tanultak meg, saját cseh vagy német nyelven beszéljenek a főváros gyűlésén.

Azoktól nem akarék kivánni, hogy alkalmozkodjanak hozzánk, s minket erőszakolnak, hogy beszéljünk úgy, a mint ők kívánják.

Deák Ferencnek tehát sikerült ezt kívánni Magyarországon.

Ki hitte volna, hogy Árpád zengzengés nyelve számítottessék a magyarok által az ország szírvéül?

A nemzetnek tiltakozni kell ez óriási csíny ellen, mely által nemzetünk létfája gyökerében van megrázdálva.

Reméljük, hogy a honatyák nem fognak engedni a Deák akaratainak.

Nem fogják engedni, hogy a nemzet öngyilkossá legyen.

Nekünk magyar főváros kell. Ezt követeljük.

A ki ezt nem akarja, menjen oda, a hol lelke vágyainak legközt talál.

Csanak József köztisztviselőben álló keszkeszkesz... Csanak József köztisztviselőben álló keszkeszkesz...

„Emlékezés egy bankfőnök viselt dolgaire és következtetésére” cím alatt megjelent cikket nem lehet figyelmen kívül hagynunk, s azt nézetünk szerint ki nem egészítenünk.

A cikk így szól: „Az 1857. évi mártius hó 1-ő napján kormányintézkedéssel közzétett volt; a választmány szorultságból tartatta azt meg; azelőtt, a szabályozókhoz képest félvenként 40,000 forintot kért akkor kiegészítést a közgyűlésről, azon kijelentéssel, hogy külföldben a társulat ügyei tovább nem vethetők. A közgyűlés a helyett hogy a kivánalomnak feltételül helyet adott volna, a helyzet közelebbi felismerhetése végett vizsgáló küldöttséget nevezett ki, és ezen küldöttségnek, egyik tagjául engemet is kinevezett.

A vizsgálóztársulatnak és soknemű vizsgálóknak képet mutatva fel, és a társulat további megállhatóságára előrelátóan lehetetlennek látszott. A már most egymástól sürűen tartott közgyűlések egyike, egyenesen azon szándékból hívatott össze, hogy abban a kulcsoknak a törvényesekhez beküldése kimondassék a bár magam sem véltem hogy más legyen a kimenetel, tanácskozás közben meg is fordultam a megmaradás érdekében, meg is említem, hogy mégis szegény lenne egyetlen gyári parvállatunknak eljeleni, minék következzék lelt, hogy utjabban kiküldött meg nevezett ki, mely értekezést és jelentést tegyen a megállhatóság módjáról, mely küldöttségnek ismét tagja lettem, s oly mélyen beletem a tárgykörül érdeklődésbe, hogy megjelentek ebből ideiglenes igazgatóknak, azután, a nélkül hogy úgy is elég terhes elismertemnek fogva az előt az lehetségesen tartottam volna, rendes igazgatóvá lettem, két lírálal szövekeztetve erre, a végett hogy a magam tehetősége és hitelem mellett azok is kihatározzák legyen a társulat javára és önállósára. Támaszkodtam ennel a magam részére nem igen szűkségű 30,000 ftban megalapítva volt bankfőnök-hitelre, valamint azon másk 30,000 ft hitelre is, a mely egyik vagyonos igazgató társam rendelkezésére állott ugyanott, és hogy a hitel igénybe vétele, a mikor éppen kell, a napon melyen a főbankban cenzoragot teljesítenem kellene, akadályozva ne legyen, lemondtam, semmi rosszt ebből fel sem téve, a főbank cenzorságáról.

Magint tehát s beadtam a bank bécsi igazgatóságának a „Denkschrift”-et, felszerelve a főbanknak a szükséges eljárásnak minden bizonyítékával. Nem sokára visszakaptam röviden tartott háttérrel, mely szerint: wurde nicht einzuhalten befunden, így aztán már az egész a fogalmain megvalósuló megközelítéssel azelőtt beküldött inauverernek. Ezután már nem volt híre folyamodom. Az egésznek magyarázatát csupán azon egyetlen gondolattal találtam, hogy hiszen Bach-hatalmi korszak volt. A világ a saját módjuk szerint okos embereknek áll. Megértettem különben akkor azt is, hogy miképp van a legkomolyabb dologból a nevetesség csak egy lépcső. Spitzberger és vele tartók után és utólag jött nevetek rajja, hogy Pipitznél való járással ugyan meg jártam.

Érdekes tudni, hogy az osztrák nemzeti bank érzékeny volt 1851-ben 12 millió, bankjegye pedig tettek 120 milliót; 1841-ben volt az érczépész 15 millió, bankjegy-kibocsátása pedig 165 millió; ma az érczépész 146 millió 300 ezer forint, bankjegyforgalma pedig 326 millió. Tehát 1831-ben úgy állt az ezüst a fedezet papírhoz, mint az 1: 10-hez, 1841-ben mint az 1: 11-hez; ma pedig, mint 1: 2 1/2-hez, és még is akkor nem volt az, most meg van.

Délután a bankjeggyártást tekintetű meg, a derek szakigazgató Degen vezetése mellett s ez valóban érdekes tanulmány.

Legelő a bankjegy aczellapok készítésének művelete. A bankjegy rajzat több rendbeli művészes először is egy kemény aczellapra vés. De arról az eredeti aczellapról egy levonatot sem vesznek; az elzárva marad. Hanem az eredeti lap vésett lapjába egy lágyabb aczellap hengert forgatnak mindaddig, míg az a henger az aczellapra legjobban karcosulását is mint kiálló domborzatot vesz fel magába; akkor azt a hengert is megkeményítik. S akkor újra az a hengerrel vizsont más aljára tett lágyabb aczellapokra nyomják bele az eredeti rajzot. Egy tíz forintos jegy aczellapját ott szemem láttára készítik el a szakvezető ily módon. Ezért aztán három hasonló jegy-ét is lehet egy aczellapra benyomtatni, s csak így lehet, hogy az öt bankjeggyomó gép egy nap alatt képes legyen nyomást tenni.

Igen érdekes emellett a bankjegy-nyomdával szembeeső szabadon levő ellenőrzési gép. Nehogy valaki áttehesse, hogy magával becsapozott úres papírra privata diligentiából bankjegyeket nyomogasson, minden nyomógépet összekötte van az ellenőri szabadon egy számláló gép; annak a kulcsa megint az ellenőri áll; a szabad részen csupán a haladó számla megvan; az egyik azt szeretné, hogy neki is legyen, a másik meg azt, hogy neki meg egyezzen annyit legyen.

Mindezek mellett, mind az igazgatótíkárra a legszűkebben adtak kezemre mindennemű felvilágosítást; egy kicsit ha lassan poltízálunk is, már t. i. a hogy lehet, mikor az egyik félnek nincs pénze, a másinak meg van, aztán az egyik azt szeretné, hogy neki is legyen, a másik meg azt, hogy neki meg egyezzen annyit legyen.

Ezeket annátogva kellett előre bocsátanom, hogy a következők jelentősége annál inkább kivethető legyen.

Azon urak közül, a kiknek választmányi tagdága slalt a malomtársulat a bukás felé jutottak; nem különben azok és érdektársakból, a kik nagy váltószelvényekkel már hurkot vetettek volt a társulat nyakába, hogy váltólejáratok összeeszeríthassák és a megbízott vállalatot csekély áron kezükre keríthessék (a kiknek tehát nem conveniált a társulat további fennállása) — többen ültek a főbank zöld asztala körül, mint cenzorok vagy igazgatók. S mikor látniok kellett, hogy a köz-malomtársulat élni akarása komolyan feltett dolog, hatalmi tény gyakorlatára fordították főbanki állomásaikat, képesek lévén erre megnyerni az egész korporatót bankhivatalnoknál, landesfürstliche komisárettől, mindenestől együtt. Mert oda bárki által benyújtott minden oly váltót, a melyen a malomtársulat, vagy a társulati igazgatók bármelyike, vagy mindkettő külön-külön czéggel, bármilyen kötelezési minőségben előfordult, visszavetettnek kezdtek és ezeu Mészregelt folytatták abban a mértékben fokozódó meglepetésemre, és bámúlásra minden józan elméjembernek, a mint minél megrázdáltabb hiteli emberek aláírásával, minél erősebben megrakott váltók mentek oda be. Ott olyan váltóért, a melyet szerintők górmalom vagy annak igazgatóinak bármelyike, több aláíró közt, ha a közepen is, aláírásával megterheléselintetett, senki többé pénzt nem kapott.

En szörnyűségnek találtam a dolgot és a főbankhoz intézett egy beadványban protestáltam az onkény ellen, és csak azt nyomatam vele, hogy megintek nekem, hogy ropant vakmerőségét követtem el, hogy mivel gyermekem vannak, azokra való tekintetből vegyem vissza beadványomat. Ez kivált, hogy a kontraminerük ügyében bízogódkó híraltalnok azt is megígérte, miszerint szokott magyar magamviselével boldogullhatni meg fogok, azt tette, hogy aláztam meg magamat, kérjek, könyörgőjek és aztán kaphatok egy kis hitelt. Nem tettem, hanem vettem egy magus tetejű kalapot és elmentem Bécsbe audienciára. Pipitz bankigazgató urhoz, kinél igen nyájás, előkeznek fogadtatásra találtam. Utasított, hogy adjak be a bankfőnöknek ismét váltót, és ha megint visszautasítják, folyamodjam és ellen a Bank bécsi igazgatóságához. Adogattam be és adattam be mások által ismét váltókat, olyant is, a melynek aláírói több mint egy millió ft. vagyonerékkel bírtak, magánál a főbanknál az itteni piacra nézve hitel maximumával, — osztályozva voltak, a hol egyik hál másik, a többi közt olyan cenzor írta a beadási út alá a „wird zurückgewiesen”, a ki egyik igazgató társamnak csekély adósságát megfizetni képes nem volt. A szegény azial mentette magát, hogy máskülönbén el vágják a hitelet.

Megint tehát s beadtam a bank bécsi igazgatóságának a „Denkschrift”-et, felszerelve a főbanknak a szükséges eljárásnak minden bizonyítékával. Nem sokára visszakaptam röviden tartott háttérrel, mely szerint: wurde nicht einzuhalten befunden, így aztán már az egész a fogalmain megvalósuló megközelítéssel azelőtt beküldött inauverernek. Ezután már nem volt híre folyamodom. Az egésznek magyarázatát csupán azon egyetlen gondolattal találtam, hogy hiszen Bach-hatalmi korszak volt. A világ a saját módjuk szerint okos embereknek áll. Megértettem különben akkor azt is, hogy miképp van a legkomolyabb dologból a nevetesség csak egy lépcső. Spitzberger és vele tartók után és utólag jött nevetek rajja, hogy Pipitznél való járással ugyan meg jártam.

Ezeket annátogva kellett előre bocsátanom, hogy a következők jelentősége annál inkább kivethető legyen.

Azon urak közül, a kiknek választmányi tagdága slalt a malomtársulat a bukás felé jutottak; nem különben azok és érdektársakból, a kik nagy váltószelvényekkel már hurkot vetettek volt a társulat nyakába, hogy váltólejáratok összeeszeríthassák és a megbízott vállalatot csekély áron kezükre keríthessék (a kiknek tehát nem conveniált a társulat további fennállása) — többen ültek a főbank zöld asztala körül, mint cenzorok vagy igazgatók. S mikor látniok kellett, hogy a köz-malomtársulat élni akarása komolyan feltett dolog, hatalmi tény gyakorlatára fordították főbanki állomásaikat, képesek lévén erre megnyerni az egész korporatót bankhivatalnoknál, landesfürstliche komisárettől, mindenestől együtt. Mert oda bárki által benyújtott minden oly váltót, a melyen a malomtársulat, vagy a társulati igazgatók bármelyike, vagy mindkettő külön-külön czéggel, bármilyen kötelezési minőségben előfordult, visszavetettnek kezdtek és ezeu Mészregelt folytatták abban a mértékben fokozódó meglepetésemre, és bámúlásra minden józan elméjembernek, a mint minél megrázdáltabb hiteli emberek aláírásával, minél erősebben megrakott váltók mentek oda be. Ott olyan váltóért, a melyet szerintők górmalom vagy annak igazgatóinak bármelyike, több aláíró közt, ha a közepen is, aláírásával megterheléselintetett, senki többé pénzt nem kapott.

En szörnyűségnek találtam a dolgot és a főbankhoz intézett egy beadványban protestáltam az onkény ellen, és csak azt nyomatam vele, hogy megintek nekem, hogy ropant vakmerőségét követtem el, hogy mivel gyermekem vannak, azokra való tekintetből vegyem vissza beadványomat. Ez kivált, hogy a kontraminerük ügyében bízogódkó híraltalnok azt is megígérte, miszerint szokott magyar magamviselével boldogullhatni meg fogok, azt tette, hogy aláztam meg magamat, kérjek, könyörgőjek és aztán kaphatok egy kis hitelt. Nem tettem, hanem vettem egy magus tetejű kalapot és elmentem Bécsbe audienciára. Pipitz bankigazgató urhoz, kinél igen nyájás, előkeznek fogadtatásra találtam. Utasított, hogy adjak be a bankfőnöknek ismét váltót, és ha megint visszautasítják, folyamodjam és ellen a Bank bécsi igazgatóságához. Adogattam be és adattam be mások által ismét váltókat, olyant is, a melynek aláírói több mint egy millió ft. vagyonerékkel bírtak, magánál a főbanknál az itteni piacra nézve hitel maximumával, — osztályozva voltak, a hol egyik hál másik, a többi közt olyan cenzor írta a beadási út alá a „wird zurückgewiesen”, a ki egyik igazgató társamnak csekély adósságát megfizetni képes nem volt. A szegény azial mentette magát, hogy máskülönbén el vágják a hitelet.

Megint tehát s beadtam a bank bécsi igazgatóságának a „Denkschrift”-et, felszerelve a főbanknak a szükséges eljárásnak minden bizonyítékával. Nem sokára visszakaptam röviden tartott háttérrel, mely szerint: wurde nicht einzuhalten befunden, így aztán már az egész a fogalmain megvalósuló megközelítéssel azelőtt beküldött inauverernek. Ezután már nem volt híre folyamodom. Az egésznek magyarázatát csupán azon egyetlen gondolattal találtam, hogy hiszen Bach-hatalmi korszak volt. A világ a saját módjuk szerint okos embereknek áll. Megértettem különben akkor azt is, hogy miképp van a legkomolyabb dologból a nevetesség csak egy lépcső. Spitzberger és vele tartók után és utólag jött nevetek rajja, hogy Pipitznél való járással ugyan meg jártam.

Ezen nagy mennyiségű listnekem mindenedelőtt potom elváratlanok kellett.

Másrésről a malom szervezete oly kedveltes volt, hogy azt át kellett alakítani. Mindez csak költséget igényelt, csak káros lehetett az üzlet, mégis mindezen nehézségek dacára, az első évi mérleg semmi kárt sem mutatott, a költséget fedezvén a bevétel.

Második évben 1859. telti zárlat után már a részvényesek 10% jövedelmi szerény osztalékok, 3-ik évi zárlat után pedig 45%-ot nyertek, és így balad ezután években is, természetesen azon lankadatlan kitartás folytán, mely által mind a gyártás tökéletesítették és kodváltat; mind a bankhitelet megadásán felülemelkedni és usalkodni tudó férfiak hitel tekintetében is oda emeltek a malom ügyét, hogy később a bankfők önként jött pénzt az igazgatóságunk felajánlani.

A grófutvány kitűnősége pedig már két világtárlaton lett arany érdemlő jutalmazva, az ő idejében.

Midőn az igazgatóstól visszaléptek, sikerdus működésük elismerésül, a gózmalomtársulat közgyűlése — köztisztviselőben álló elnöke indítványára — Csanak József és Szabó

E nyomdával több igen érdekes nyomdászati intézmény van meg összekötve. Ilyen a légszivattyu segélyvel működő papírmozgó gép, azután a bankjegyzártó meleg nedvmentes léggel. Innen a bankjegyek egy másik nyomdába vándorolnak, hol a színyomatok a a series számokat nyomják rájuk, nem kézi, de lábszával; a gép alulról nyom felé, s egy gép mellett két nyomdász dolgozik. A munka gyorsítására az is sokat tesz, hogy a bankjegyek nyomásánál nem egy ember vesződik az aczellap befestésével leforrásával, hanem van négy egyforma aczellap: a miut az egyik megtette a nyomást, azt a nyomdász kivesszi a helyéből, a másik nyomdász már az elkészített új lapot teszi helyébe, a harmadik átveszi a kivett lapot s bekeni festékekkel, a negyedik letörli azt a száraz törővel, s így a gép egy percig sem áll.

Még a bankjegyek kimerése és megmetésése is igen érdekes művelet.

Megjegyzendő még, hogy egy aczellapról 20 ezer bankjegyet szoktak nyomni; akkor újra a cilindert alkát teszik, a mi nagy ügyességgel kiván, hogy régi rajz vonalába hajszálgyárt belatásának a kiálló rajz vonalait.

Kérdésfelelettem azútt is, hogy támadás esetén lehet-e a bank trezorjait hirtelen víz alá helyezni? a mire azt a választ kaptam, hogy lehet volna, csak hogy a víz a bankpénztárat nagyon megrongálná, s azt másként is meg tudták védeni, ha pedig olyan hatalom, például küllelenség támadna meg, a ki ellen nincs védelem, az a vizet is kitűnd a pinczéből szivattyuzni.

Végül nem mulasztatom el a bankigazgatóságának az általa utastított hivatalnokainak őszinte köszönetemet kifejezni az iránymunka tanusított előzetkeny bizalomért és buzgó fáradságukért. („A Hon” 262. számból.)

Ezen nagy mennyiségű listnekem mindenedelőtt potom elváratlanok kellett.

Másrésről a malom szervezete oly kedveltes volt, hogy azt át kellett alakítani. Mindez csak költséget igényelt, csak káros lehetett az üzlet, mégis mindezen nehézségek dacára, az első évi mérleg semmi kárt sem mutatott, a költséget fedezvén a bevétel.

Második évben 1859. telti zárlat után már a részvényesek 10% jövedelmi szerény osztalékok, 3-ik évi zárlat után pedig 45%-ot nyertek, és így balad ezután években is, természetesen azon lankadatlan kitartás folytán, mely által mind a gyártás tökéletesítették és kodváltat; mind a bankhitelet megadásán felülemelkedni és usalkodni tudó férfiak hitel tekintetében is oda emeltek a malom ügyét, hogy később a bankfők önként jött pénzt az igazgatóságunk felajánlani.

A grófutvány kitűnősége pedig már két világtárlaton lett arany érdemlő jutalmazva, az ő idejében.

Midőn az igazgatóstól visszaléptek, sikerdus működésük elismerésül, a gózmalomtársulat közgyűlése — köztisztviselőben álló elnöke indítványára — Csanak József és Szabó

E nyomdával több igen érdekes nyomdászati intézmény van meg összekötve. Ilyen a légszivattyu segélyvel működő papírmozgó gép, azután a bankjegyzártó meleg nedvmentes léggel. Innen a bankjegyek egy másik nyomdába vándorolnak, hol a színyomatok a a series számokat nyomják rájuk, nem kézi, de lábszával; a gép alulról nyom felé, s egy gép mellett két nyomdász dolgozik. A munka gyorsítására az is sokat tesz, hogy a bankjegyek nyomásánál nem egy ember vesződik az aczellap befestésével leforrásával, hanem van négy egyforma aczellap: a miut az egyik megtette a nyomást, azt a nyomdász kivesszi a helyéből, a másik nyomdász már az elkészített új lapot teszi helyébe, a harmadik átveszi a kivett lapot s bekeni festékekkel, a negyedik letörli azt a száraz törővel, s így a gép egy percig sem áll.

Még a bankjegyek kimerése és megmetésése is igen érdekes művelet.

Megjegyzendő még, hogy egy aczellapról 20 ezer bankjegyet szoktak nyomni; akkor újra a cilindert alkát teszik, a mi nagy ügyességgel kiván, hogy régi rajz vonalába hajszálgyárt belatásának a kiálló rajz vonalait.

Kérdésfelelettem azútt is, hogy támadás esetén lehet-e a bank trezorjait hirtelen víz alá helyezni? a mire azt a választ kaptam, hogy lehet volna, csak hogy a víz a bankpénztárat nagyon megrongálná, s azt másként is meg tudták védeni, ha pedig olyan hatalom, például küllelenség támadna meg, a ki ellen nincs védelem, az a vizet is kitűnd a pinczéből szivattyuzni.

Végül nem mulasztatom el a bankigazgatóságának az általa utastított hivatalnokainak őszinte köszönetemet kifejezni az iránymunka tanusított előzetkeny bizalomért és buzgó fáradságukért. („A Hon” 262. számból.)

